

Gloria

Piteå församlings tidning Nr 1. 2014

tema
MOD

”Om man är rädd
är man modig”

SIDAN 3

Jonas var soldat
i Afghanistan

SIDAN 8

Åsa Wilén läser Astrid Lindgren

SIDAN 5

Mod får mig att gå framåt

I **Glorias höstnummer** 2013 intervjuades personer som på ett eller annat sätt konfronterat sina rädslor eller som mött rädsla i olika former. Samtliga hade det gemensamt att de övervunnit sina rädslor. Temat mod känns som den naturliga fortsättningen. Som Lars Björklund, tidigare sjukhuspräst och numera själavårdare, säger i intervjun härintill: Mod handlar om att göra något i tron om att det är det bästa som kan hända.

Barnboksförfattare lyfter ofta existentiella frågor på helt fantastiska sätt. Om liv och död, kärlek, relationer, godhet och ondska. Astrid Lindgren har skrivit en sagoskatt för framtida generationer att inspireras av. Hur Astrid Lindgren skildrar mod i några av sina böcker berättar Åsa Wilén, barn- och ungdomsbibliotekarie, om i en längre intervju.

Att åka till ett krigsdrabbat land inger kanske inga större trygghetskänslor (blotta tanken gör i alla fall mig rädd), men Jonas Wedin Forsberg säger att han aldrig var rädd när han åkte till Afghanistan för att tjänstgöra som soldat. Vi uppfattar helt enkelt mod på olika sätt! Jag ser till att då och då göra saker som jag egentligen är rädd för. Syftet är att växa. Andra gånger, när räds- lan tagit överhand, har jag lutat mig mot andras mod och känt sådan trygghet att rädslan utplånats. Mod har funnits med i de svåraste stunderna i mitt liv. Mod har varit den avgörande känslan mellan att stanna kvar i en hopplös situation eller gå framåt mot en starkare version av mig själv.

Trevlig läsning!
Magnus Borg, redaktör

TYCK TILL!

Vad tycker du om Gloria?
Skriv till: pitea.info@svenskakyrkan.se

BLAND ANNAT I DETTA NUMMER:

Modet att ingenting göra, sid 3
Lars Björklund har skrivit bok på temat

Astrid tar läsaren på allvar, sid 5
Åsa Wilén om mod i barnlitteratur

I krigsdrabbade Afghanistan, sid 8
Möt Jonas Wedin Forsberg

Gloria

Gloria är Piteå församlings församlingstidning som också kan läsas på vår hemsida: www.svenskakyrkan.se/pitea
Gloria utkommer fyra gånger/år
Illustrationer: Emma Larsson.
Ilon Wikland, sidan 7.
Omslagsbild: Marcus Berggren

Ansvarig utgivare

Helén Lundberg, kyrkoherde

Redaktör

Magnus Borg, Informatör

Tryck

RC Tryck

Piteå församling

Nygatan 23, 941 31 Piteå
Växel: 0911-27 40 00
pitea.forsamling@svenskakyrkan.se
www.svenskakyrkan.se/pitea
www.facebook.com/piteaforsamling

Svenska kyrkan
PITEÅ FÖRSAMLING

Välkommen

Ett urval av vad som händer framöver i församlingen

FILMKVÄLL

Onsdag 20/3 kl. 19.00 på Kyrkcenter. "Simon och ekarna". Fika och samtal efteråt för den som vill.

MARIAMUSIK MED PITEÅ KYRKOKÖR

Lördag 22/3 kl. 18.00 i Piteå kyrka. Medverkande: Orgelelever, Agneta Andersson, flöjt, med flera.

KVÄLL MED INNEHÅLL

Norrbottnens sjukvårdshistoria

Onsdag 26/3 kl. 19.00 på Margretelund, Öjebyn.

Läkaren Åke Berggren visar bilder och berättar.

Lotteri. Andakt, Helén Lindbäck. Fyrklängen.

LIVSGNISTAN

Torsdagar kl 13.00 i Furubergskyrkan. För dig som vill träffa andra vuxna för en stunds gemenskap. Välkommen på följande datum: 20/3, 27/3, 3/4 och 10/4. Torsdag 8 maj gör vi en utflykt till Munksund. Häng med!

FÖRSAMLINGSKVÄLLAR

Intressanta teman och trevlig stämning.

Onsdag 26/3 kl. 19.00 i Infjärdens kyrka.

Vi är Piteå församling – vadåå?

Torsdag 24 april kl. 19.00 på Kyrkcenter i Piteå.

Vad har kyrkan att lära och lära ut?

FÖRELÄSNING MED MIA BÖRJESSON

Om att skapa en hållbar relation med sin tonåring.

Måndag 31/3 kl. 18.30 på Kyrkcenter i Piteå. Fri entré.

MANS- OCH KVINNOFRUKOST

Välkommen till en inspirerande förmiddag på Piteå stadshotell lördag 17 maj kl. 09.00. Läkaren Anders Norman föreläser på temat "Livsresan" om sina erfarenheter från Sverige och Vietnam. Frukostvärd är Stig-Roland Carlzon. Kostnad: 65 kronor.

VÅRKONSERT

Söndag 18/5 kl. 18.00 i Öjeby kyrka.

Församlingens kyrkokörer och musiker.

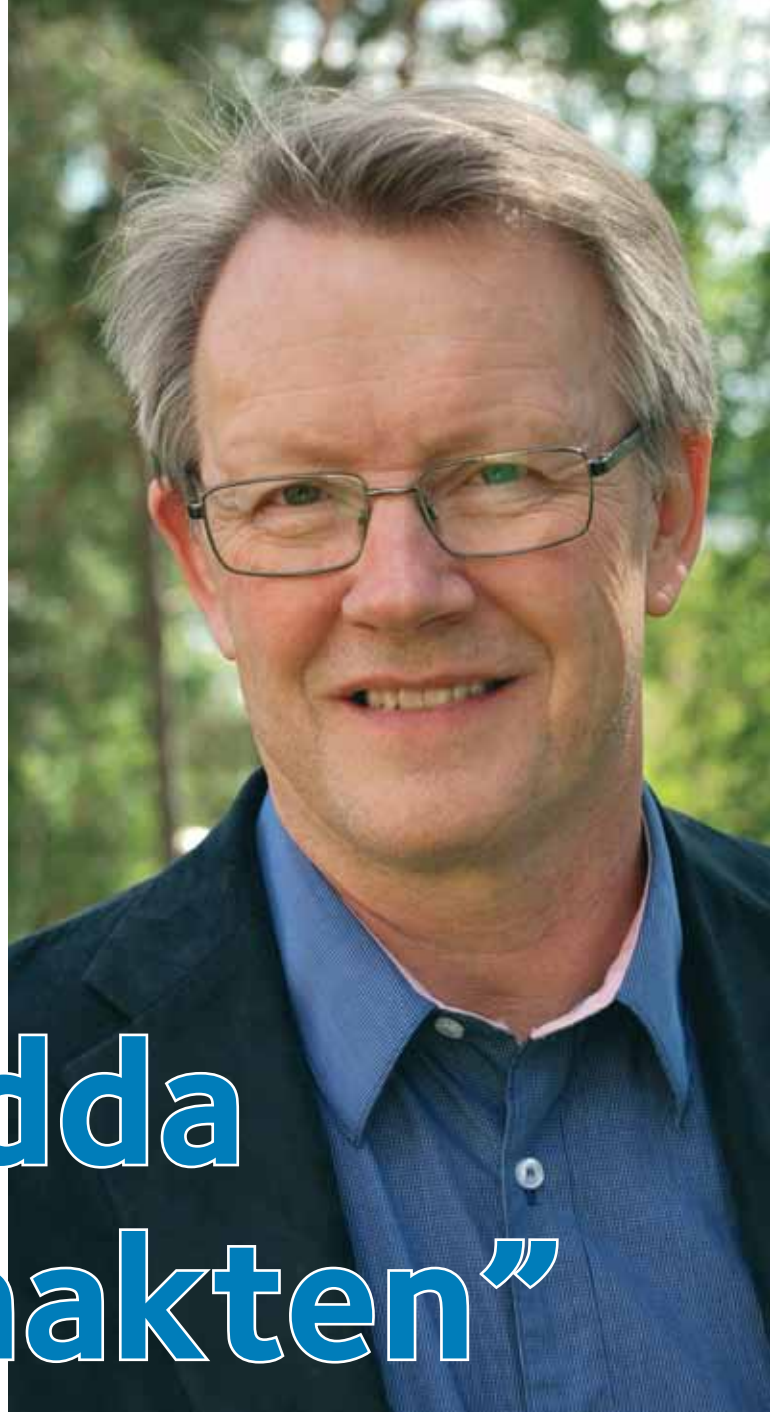
Är Du en VIP?

Se sid 9

”Människor i utsatta situationer frågar oftast inte efter svar, de frågar efter närvaro”. Så presenteras Lars Björklunds bok *Modet att ingenting göra*. Lars Björklund, kaplan vid Sigtunastiftelsen och författare, har ett uppdrag med sina föreläsningar och texter.

– Jag vill ge människor mod att våga möta det svåra.

”Vi är rädda för vanmakten”

Foto: Regina Cleveland

I drygt 20 år arbetade Lars Björklund som sjukhuspräst vid Akademiska sjukhuset i Uppsala. Erfarenheterna från den tiden ligger till grund för de föreläsningar han idag håller landet runt. Hur man möter människor i svåra livssituationer och i sorg, är kärnan i föreläsningarna, men temat varierar beroende på sammanhang. Föreläsningarna gör Lars Björklund på halvtid. Den andra halvan är tillägnad hans arbete som kaplan vid Sigtunastiftelsen där han arbetar med själavård, retreatverksamhet samt stiftelsens program bestående av bland annat konst och litteratur.

Med titeln *Modet att ingenting göra* ville Lars Björklund vända på begreppen och erbjuda olika förhåll-

ningssätt. Han kallar boken lite skämtsamt för en protestskrift och menar att titeln också utmanar med sin poetiska innebörd.

– Att göra något för någon annan handlar ofta om att man vill se ett resultat, exempelvis göra den sjuke glad.

Men möten behöver inte vara resultatnriktade, man kan göra något för någon annan utan att tänka på resultatet. Är man för resultatnriktad orkar man kanske inte besöka den som är sjuk, men det lilla man gör kan ha stor

betydelse för den människan, säger Lars Björklund.

Risk finns att det som görs för den sjuke bara görs för sakens skull, men det ligger också en risk i att anhöriga nedvärderar betydelsen av de små sakerna, exempelvis vända på kudden åt den som inte orkar vända på den

Att göra något för någon annan handlar ofta om att man vill se ett resultat.

Forts. nästa sida

själv eller se till att det finns friskt vatten i glaset på nattduksbordet. Handlingarna ändrar inte på en situation som kanske är hopplös, men de lindrar känslan av övergivenhet hos den sjuke, menar Lars Björklund.

När Modet att ingenting göra gavs ut 2003 fick den ett stort positivt gensvar. Lars Björklund tror det beror på att den väcker identifikation.

– Vi känner frustration när det svåra drabbar oss i vår närhet och vi inte vet vad vi ska säga eller göra.

Han ser också att det då rådande samhällsklimatet bidrog till de positiva reaktionerna.

– Boken kom i en tid då mycket handlade om att göra saker för ens eget välbefinnande. Jag skrev en bok om problem som inte direkt går att lösa.

Lars Björklund har också känt sig otillräcklig i möten med sjuka människor men kommit fram till att det finns behov av en närvaro som inte förväntar sig något.

Ett möte med någon svårt sjuk kan upplevas som skrämmande, men Lars Björklund tror inte att vi känner fruktan för närhet.

– Vi är rädda för vanmakten, tror jag, att man inte kan lösa problemet åt den andra eller trösta. Vi är rädda för att dras in i samma vanmakt som den vi besöker befinner sig i.

Att våga handlar för Lars Björklund om att fatta ett beslut. Att trotsa rädslan och göra något i tron om att det är det bästa som kan hända.

– Om man är rädd är man modig. Det är ett beslut vid sidan om känslorna som driver en, säger han.

Lars Björklund

- Prästvigdes 1979.
- Arbetar idag som kaplan vid Sigtunastiftelsen och som föreläsare.
- Har gett ut fyra diktsamlingar och sju självårdsböcker.
- I Riksteaterns regi föreläser Lars Björklund 31 mars i Boden och 1 april i Älvsbyn på temat "Hoppets förutsättningar".

I Modet att ingenting göra ger Lars Björklund glimtar av de många svårt sjuka han träffat i sitt arbete. För honom har upplevelserna resulterat i en tveeggad slutsats.

– Jag tar med mig en kunskap om hur saker och ting kan vara. Det kan handla om riktigt svåra saker. Men jag tar också med mig en kunskap om hur förunderligt det är att en människa kan resa sig ur vilken situation som helst och fortsätta vidare.

I de svåraste stunder har Lars Björklund sett hopp komma till liv, plötsligt och oväntat, men avgörande för fortsättningen.

– Hopp kan frodas ur det som tycks ha försvunnit eller dött. Det största hindret är rädsla för att bli övergiven. Mod är att stanna kvar och stötta.

Text: Magnus Borg

Kyrkoherden kåserar

- Var finns alla motröster?

Matilda, kan vi kalla henne, var i 10-11-årsåldern. Efter som familjen hade flyttat hade hon fått byta skola, vilket inte var så lätt. De övriga klasskamraterna hade gått tillsammans sedan dagis, medan hon kom in i klassen som 10-åring. Huvudläraren var cirka 50 år och kanske ganska trött på sitt arbete.

En dag ute på skolgården blev en av klasskamraterna, Lisa, retad och hamnade i trubbel med några andra. När läraren fick veta detta lade han skulden på Lisa som blivit retad. Då reser sig Matilda och talar för Lisas sak. Att det var andra som varit dumma mot Lisa och att hon inte ens försvarat sig. Jag hade velat höra att läraren i den situationen sagt förlåt och rättat till det.

Det gjorde han inte. Han bara talade om för klassen hur less han var på dem och att han inte ville vara där.

Den nya flickan Matilda var modig. Matilda talade för Lisas sak och försvarade henne. När jag hörde om detta tänkte jag: Vilken tur att det finns modiga tjejer och killar som står upp för det rätta och för den svagare! Både ungdomar och vuxna behöver mod. Mod att stå upp för alla människors lika och okränkbara värde. Mod att ibland gå mot strömmen för att någon annan människa behöver stöd. Det hörs många röster om att alla människor inte skulle ha samma värde. Var finns alla motröster? Modet att på en arbetsplats stå upp för varandra. Modet att inte låta rädslan för det okända bli till aversion och nedlåtenhet mot den som inte ser ut eller är som oss själva. Alla behövs för att vårt samhälle ska bli en plats där fredens och kärlekens blommor får blomma.

Följ på twitter! @herdenipite

Text: Helén Lundberg

Foto: Jacob Forsell

Modiga Astrid

Astrid Lindgren har skrivit flera böcker där mod ligger inbäddat som ett av många teman i berättelserna. Mod finns med i avgörande stunder och utvecklar karaktärerna. Åsa Wilén vid Piteå stadsbibliotek ser en författare som inte väjer för svåra teman och som tar läsaren på allvar.

Foto: Emma Larsson

Som en matt pärla ligger modet och vilar i flera av Astrid Lindgrens karaktärer. När rädslan blir övermäktig och när hoppet eller orken är på väg att ge vika, gnistrar pärlan till och ger karaktärerna mod att göra det de fruktar. Hur vågar annars Mio kämpa mot Riddar Kato och hur orkar Emil i Lönneberga annars förflytta den allvarligt sjuke Alfred till läkaren mitt i en snöstorm? Mod och hjältemod. Det lilla barnet som växer med uppgiften som från början tycktes övermäktig.

Åsa Wilén, barn- och ungdomsbibliotekarie vid Piteå stadsbibliotek, är född på 70-talet och uppvuxen med Astrid Lindgrens berättelser. Många av böckerna fanns redan utgivna när hon växte upp. Pippi Långstrump och Emil i Lönneberga gav henne starka läsoplevelser, men hon minns framförallt sina läsoplevelser från 80-talet när Ronja Rövardotter gavs ut.

– Jag fick läsa Ronja Rövardotter när den var ny och det är något speciellt, för man läser den förbehållningslöst. Barn idag får förstås samma upplevelser när de läser Ronja, men de vet att det är en klassiker och de ser den nöta framsidan.

Åsa Wilén har aldrig känt sig för gammal för Astrid Lindgrens berättelser, men i tonåren och under utbildningstiden lät hon berättelserna vila. Sedan hon fick barn har intresset ökat på nytt. Tillsammans med sina barn har hon åtskilliga gånger sett flera av de populära filmatiseringarna av Astrid Lindgrens böcker, men hon

tar det i en takt som barnen är bekväma med. I tre-fyrsåldern tyckte till exempel Åsas dotter att Emils pappa, Anton, var alltför skrämmande. Att Astrid Lindgren tar barnet som läsare på allvar är en del av det speciella med hennes författarskap, menar Åsa Wilén.

– Hon vågar skriva om svåra ämnen, hon vågar använda svåra ord. Det är aldrig tillrättalagt bortsett från att berättelserna alltid slutar lyckligt. En barnbok måste sluta lyckligt annars går vi under, tror jag.

Balansen mellan saga och prosa är enligt Åsa Wilén unikt för Astrid Lindgrens berättande. Tydliga kännetecken för en saga är den klassiska inledningen med ”Det var en gång”, att handlingen utspelar sig för länge sedan men även upprepningar och tretal är vanliga inslag. I Astrid Lindgrens språk finns även poesin som en bidragande berättarstil.

– Hon kan beskriva en sommar natt eller en vintermorgon som ingen annan. Hon gör också otroliga karaktärsbeskrivningar genom att hon vågar använda språkets bredd. Hon begränsar inte sig själv och därmed inte heller läsaren.

För Åsa Wilén handlar mod om att våga göra något fast man är rädd. För att återknyta till hennes tidiga läsoplevelser på 80-talet nämner hon just Ronja Rövardotter. Ronja får växa upp fritt och springa omkring i skogen, men trots friheten växer även i henne en rädsla när hon möter grådvärgarna. Man får inte vara rädd i Mattis-skogen, säger Ronjas mamma Lovis. Och det lägger Ronja på minnet. Under de följande dagarna övar sig Ronja att inte vara rädd genom att skutta på älvkantens

*En barnbok måste sluta lyckligt,
annars går vi under, tror jag.*

”Och sedan kastade sig hans svarta spejare över mig och förde mig till hans rum. Där stod redan Jum-Jum.”

ur Mio, min mio, 1954
Mio blir fördd till Riddar Kato

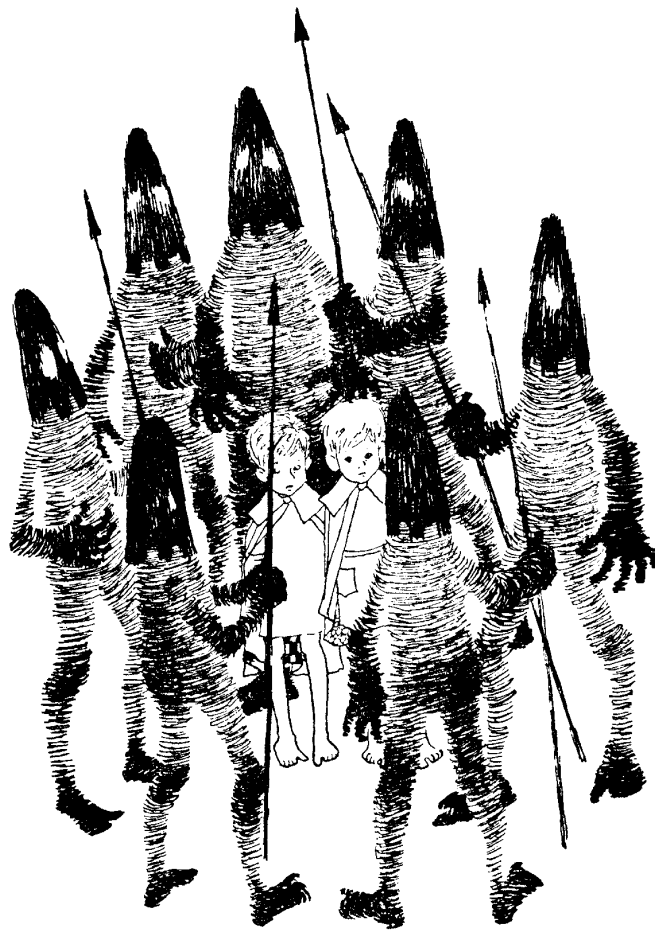

Illustration: Ilon Wikland. Bilden är publicerad med tillstånd.

hala stenar och klättra längs Mattisberget. Ibland är hon så rädd att hon blundar, men ju mer hon utmanar rädslan desto modigare blir hon.

Modet tycker Åsa Wilén också växer fram i berättelsen om Mio, min mio. Mio fruktar Riddar Kato, men när han hör Sorgfågels sång om alla borttrövade händer något inom honom. Rädslan övergår med hjälp av modet till en beslutsamhet om att han ska kämpa mot Riddar Kato, trots sin rädsla. ”Ja, jag var så rädd och jag ville bara gråta, när jag tänkte på vad jag måste göra”. – Där har hon verkligen fångat det. Mio gör det för att han måste, ett slags inre kall, säger Åsa Wilén.

Liknande upprinnelse till mod finner hon även i Bröderna Lejonhjärta. Av de två huvudkaraktärerna, Skorpan och Jonatan, är Skorpan den rädde och Jonatan är den modige. I boken tar Astrid Lindgren med läsaren på oväntade turer i fantasifyllda miljöer och i berättelsens slut befinner sig bröderna i Nangijala, mitt i kampen mot draken Katla. När slaget är över får Skorpan hjälpa sin äldre bror, men för att göra det måste han trotsa en stor rädsla. De vill båda vidare till en tryggare, ljus plats kallad Nangilima. Skorpan vankar av och an i tankarna men kommer fram till följande: ”Ja, vågar du inte nu, tänkte jag, då är du en liten lort och blir aldrig annat än en liten lort”.

Även i personen Astrid Lindgren ser Åsa Wilén mycket mod. När Astrid Lindgren var 18 år blev hon gravid och ville inte ha någon relation till barnets pappa. Hon lämnade Vimmerby för ett nytt liv i Stockholm.

– På den här tiden ansågs det skamligt, men hon stod rakryggad och var stolt över sitt barn. Det tycker jag var vansinnigt modigt av en 18-åring på den tiden, säger Åsa Wilén.

– Hon vågade också ta politisk ståndpunkt när hon var i 60-årsåldern med Pomperipossa i Monismanien, en debattartikel om skattepolitiken. Hon slogs för djurens rätt och det är tack vare henne vi fick en djurskyddslag i Sverige, om än den blev urholkad. Hon stod med kofoten i näven och sade: Nu får det vara nog!

Åsa Wilén ser att mod är ett återkommande tema i barn- och ungdomslitteraturen. Bland de senaste böckerna hon läst nämner hon Du och jag av Katarina Bredow. En berättelse om en känslig och lite utstött kille som får chans att vara med i det coola gänget, men bara om han är med och sprayar graffitti.

– Vår hjälte följer då sin inre moraliska kompass och säger att han inte vill vara med. Han vågar stå för det han tycker är rätt och fortsätta vara sig själv.

De flesta barndeckare handlar enligt Åsa Wilén om rädsla och mod när barn löser olika brott och hamnar i farliga situationer. Inom fantasygenren får hjälten eller hjältingen ett uppdrag att lösa och växer i takt med att han eller hon utmanar sina rädslor.

– Alla människor är rädda, men hur hanterar vi rädslan? Ska vi bara ge efter för den? Exempelvis i skolan, om man står bredvid den som blir mobbad, ska vi bara låta det fortgå eller ska vi säga ifrån? Det är klart vi ska säga ifrån, vad får vi annars för samhälle och för värld om vi inte gör det?

Text: Magnus Borg

Mio gör det för att han måste.

Foto: Marcus Berggren

För Jonas blev äventyret ett jobb

Jonas var aldrig rädd, inte vad han minns. Men det är mycket annat som han minns och bär med sig från månaderna som soldat i Afghanistan.

– Man kan försöka tänka sig hur det ska vara innan man reser, men egentligen har man ingen aning, säger Jonas Wedin Forsberg.

Vi ser det på tv och vi läser om det i tidningar, men händelser ute i världen är oss ofta avlägsna på ett personligt plan. För Jonas är det annorlunda. När han var 21 år tjänstgjorde han tillsammans med förbandet FS23 i Afghanistan under sju månader.

– Det är svårt att berätta om en normal dag, det fanns inga normala dagar. Det är ett väldigt varierande jobb, säger han.

Han var välutbildad innan han åkte genom värnplikten, anställning i specialförband, missionsutbildning, anställning på beredskapsförband på uppdrag från EU. Tillslut kom beskedet om var förbandet skulle skickas – Afghanistan. Det är inte helt enkelt att förbereda sig på

något man aldrig har upplevt, men Jonas såg till att läsa på om landet och dess historia för att få en förståelse för hur dagens situation har uppkommit.

– Det är ett speciellt land som har en lång historia av krig och oenigheter. Krig, krig och krig i ett land som är väldigt splittrat redan från första början med många folkgrupper, olika språk, olika kulturer och olika klan-samhällen, säger han.

Syftet med de svenska soldaternas närvaro är bland annat att skapa säkerhet och stabilitet i området.

– Vi utbildar, stöttar och hjälper säkerhetsstyrkorna, alltså poliser och militär, eftersom det är de som ska ta över, säger Jonas.

” Där nere är det surrealistiskt, och man kan knappt förstå det trots att man är där. Sedan kommer man hem och förstår det ännu mindre. ”

Säkerhetstänket för soldaterna är omfattande. Utanför campen är det bepansrade fordon med full stridsutrustning som gäller om man ska transportera sig någonstans, vilket innebar att det var vid den lokala patrulleringen till fots som Jonas kom i kontakt med befolkningen.

– Jag minns första gången jag fick se hur de hade det. Det var verkligen extrem fattigdom och känslan var att dessa människor inte hade någonting. Ingenting. Ändå kom det hela tiden fram barn som pratade glatt och ville ta i hand.

Kontrasten blir ännu tydligare när det samtidigt är människor runt omkring som bär vapen och utrustning. – Det blev så påtagligt just den där första gången att något kunde hända när som helst, man var ständigt på helspänn.

Vissa kanske skulle kalla det utmaning, andra ett äventyr. För Jonas var det främst ett jobb.

– Det är ett väldigt stimulerande arbete. Jag var bra på det jag gjorde och uppskattad på jobbet, vilket absolut var en bidragande orsak till att det kändes roligt att fortsätta.

Av jobb skapas erfarenhet och månader i Afghanistan går inte obemärkt förbi. Jonas lärde sig mycket, både arbetsmässigt men även rent emotionellt.

– Jag lärde mig att uppskatta det jag har och insåg att

Jonas Wedin Forsberg

- Ålder: 23 år
- Familj: Mamma, pappa, lillebror, lillasyster och pojkvän
- Hemort: Piteå
- Bor nu: Stockholm

de problem som jag och många andra har här hemma, blir så otroligt små i jämförelse.

Idag studerar Jonas till jurist på Stockholms universitet vintertid och till reservofficer sommartid. Tillvaron i Afghanistan börjar kännas avlägsen.

– Där nere är det surrealistiskt, och man kan knappt förstå det trots att man är där. Sedan kommer man hem och förstår det ännu mindre. Det är som att man har sett en välgörenhetsgala på tv.

Efter sju månader var det dags att återvända hemåt. Soldaterna som kommer tillbaka till Sverige tas varsamot emot. Psykologsamtal, gruppsamtal, läkarkontroller och återträffar.

– Jag hade inga problem med att återgå till ett normalt liv, men det finns många som har det. Jag tyckte bara att det var väldigt skönt att få komma hem.

Text: Emma Larsson

VIP-HÖRNAN

Tack alla volontärer!

Vi vill rikta ett varmt och stort TACK till alla volontärer i Piteå församling. Alla som bidrar till det goda arbetet som blir till glädje för människor i församlingen.

Lotterivinster

I församlingen har vi församlingsaftnar och dagligträffar. Om du som volontär skulle vilja bidra till Svenska kyrkans internationella arbete genom att baka, sticka, virka eller tillverka något vore vi tack-samma för detta. Intresserad?

Kontakta diakon Karin Lundberg,
tel. 0911-27 40 23.

E-post: karin.lundberg@svenskakyrkan.se

Bli en VIP! (Volontär i Piteå församling).

Anmäl ditt intresse på: www.volontarbyran.org

Läs även mer på www.svenskakyrkan.se/pitea

Ord på vägen

Det finns många vackra ord i det svenska språket. Ett vackert ord som funnits i mina tankar den senaste tiden är "livsmod". I mitt arbete möter jag det dagligen. När jag sitter vid en sjukhussäng tillsammans med en person som just har fått ett tråkigt besked kan jag ändå ana viljan att leva, att ha modet att kunna se framåt. Ta en dag, ett ögonblick i sänder. Liv är något som vi alla har fått och mod är något som vi önskar att vi hade då och då. Livet är en fantastisk gåva som rymmer så mycket – kärlek och närhet, sorg och glädje, motgång och medgång, svaghet och styrka. När jag tänker på det blir orden i Sinnesrobönen värdefulla för mig:

Gud, giv mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden.

Sinnesro är också ett vackert ord. En inre ro och ett lugn är något som vi längtar efter i vissa tider av våra liv när vi tycker att dagarna och åren går alldeles för fort. När vi stressar från det ena till det andra och har svårt att stanna av. Ibland tror man att sinnesro är slutmålet, men man bör snarare se det som en början. Det är en viktig förutsättning för att kunna se på livet som det faktiskt är. Om vi ständigt flyr eller förnekar verkligheten är risken stor att vi då fyller den med fantasier och önskedrömmar. Att vi blundar för verkligheten.

Vi får be till Gud om sinnesro att acceptera det vi inte kan förändra. Ofta tänker vi kanske då på allt vi varit med om i våra liv, oförrätter, motgångar, erfarenheter som vi helst hade velat slippa. Att be om sinnesro blir

då att be om hjälp att kunna stanna av och se på livet som det faktiskt är. Samtidigt är det lika viktigt att acceptera och se det goda man har varit med om i sitt liv. De goda möjligheterna man faktiskt har och det goda man har gjort. Det är viktigt att ta fasta på det goda också när livet känns svårt.

I andra delen av bönen ber vi om mod att förändra det vi kan. När vi inte vet vad som kommer att hända men där vi ändå måste handla på något sätt behöver vi mod. Vi kommer ständigt in i situationer, stora eller små, som kräver beslut och handling. Det kan vara något personligt i ens liv som måste förändras eller kanske bara mod att ringa till någon som finns i tanken just nu. Att höra hur någon annan har det. Mod är inget man föds med. Det är något man väljer att utveckla. Jag tror att rädslan i oss ofta har en för stor makt i våra liv. Det finns en mängd olika saker att vara rädd för och rädslan kan variera beroende på var man befinner sig i livet.

Rädslan har en förmåga att styra oss mer än vi tänker på. Ibland är det bra, men alltför ofta kan den hämma oss för att våga göra det som är gott och bra. Ofta finns det något vi kan göra i en svår situation. Det finns områden i våra liv som vi själva kan förändra om vi får mod och handlingskraft. Därför kan vi frimodigt be till Gud om sinnesro att acceptera det vi inte kan förändra och mod att förändra det vi kan. Att Gud ger oss mod att leva.

Text: Hans Marklund

Nya kyrkorådet har inlett sitt arbete

Kyrkorådet för mandatperioden 2014-2017 valdes november 2013 av kyrkofullmäktige och har haft sina första sammanträden för året. Kyrkorådets ordförande, Sven Ivar Lidström (s), har en tydlig vision för Piteå församling.

– Den är att kyrkan ska upplevas av allt fler som att den betyder någonting viktigt i ens liv, säger han.

Sven Ivar Lidström har tidigare varit rektor vid Framnäs folkhögskola. Han har även varit vice ordförande i Luleå stifts styrelse. Kyrkorådet är Piteå församlings styrelse och ansvarar tillsammans med kyrkoherden för att församlingens grundläggande uppgift utförs på bästa möjliga sätt.

Öjebymässan - en enklare mässa

Under vintern har en ny mässa kallad Öjebymässan firats i Öjebym kyrka. Sång och musik, textläsning och nära nattvardsgång är några delar av innehållet. Medverkar varje gång gör både volontärer och medarbetare. Reflektioner kan under mässan komma från någon volontär som vill dela med sig av sina tankar likväl som från en präst. Öjebymässan riktar sig till alla som vill uppleva en omslutande atmosfär och gemenskap under enklare former. För mässan har sången "Gud, lyssna till min bön" skrivits. Den uppmanar likt mässan till tillit och omtanke. Under våren firas Öjebymässan söndag 13 april kl. 11.00 och söndag 11 maj kl. 11.00 i Öjebym kyrka.

Välkommen att fira påsk i Piteå församling

Söndag 13 april kl. 19.00 Johannespassionen av J. S. Bach. Öjeby kammarkör och Nya Motettkören från Luleå, samt solister och musiker.

Måndag 14 april kl. 19.00 Passionsandakt, EFS Piteå samt Öjeby kyrka med Infjärdens kyrkokör.

Tisdag 15 april kl. 19.00 Passionsandakt, Piteå kyrka samt Öjeby kyrka.

Onsdag 16 april kl. 19.00 Passionsandakt, Öjeby kyrka samt EFS Piteå med Furubergskören.

Skärtorsdag 17 april kl. 15.00 Teckenspråkig nattvardsgudstjänst i Andaktsrummet, Margretelund. Påskbuffé efter gudstjänsten. Anmälan (till buffén): Senast torsdag 10/4 till anna.yttergren@svenskakyrkan.se

Skärtorsdag kl. 19.00 Skärtorsdagsmessa, Piteå kyrka samt Öjeby kyrka.

Långfredag 18 april kl. 11.00 Långfredagsgudstjänst, Piteå kyrka med Piteå kyrkokör samt Öjeby kyrka med Öjeby kyrkokör. Stilla långfredagsmusik i Piteå kyrka kl. 18.00.

Påskafton 19 april kl. 16.00 Musikandakt, Öjeby kyrka.

Påskdagen 20 april kl. 11.00 Påskdagsmessa, Piteå kyrka med Piteå kyrkokör samt Öjeby kyrka med Öjeby kyrkokör. Påsklunch på Kyrkcenter i Piteå efter gudstjänsten i Piteå kyrka. Ingen anmälan. Kostnad: 60 kronor.

Påskdagsmessa kl. 14.00 i Långträsk kyrka.

Annandag påsk 21 april kl. 11.00 Dramagudstjänst i Öjeby kyrka. Upplev påskens budskap i sin helhet.

Annandag påsk kl. 18.00 Påskens vittnen, Öjeby kyrka. En gudstjänst med många röster om tron och livet.

För fullständigt program se kommande annons eller predikatur.

Gloria frågar...

Vem tycker du är modig?

Anne-Maj Löfmark, Piteå

- Den som står upp för sin sak i alla lägen. Den som står upp för det man tror på, till exempel Nelson Mandela.

Monica Ulvestaf, Mossen

- Den som vågar vara sig själv och står upp för vad den tycker. Min mamma Margit var en sådan person.

Anna Andersson, Öjebyn

- Till exempel Åke Sellström, som på uppdrag av FN åkte till Syrien för att leta efter kemiska vapen. Eller journalister som reser till andra länder på viktiga uppdrag fast de riskerar sina liv.

Marcus Sandberg, Degeränget

- Jag tänker att ibland kan det vara ädelt och modigt att stå tillbaka, kämpa i det tysta för ett gott syfte. Det är inte alltid den eller det som syns utåt som är modigast. Många är modiga i det tysta.

Pär Eriksson, Blåsmark

- Den som vågar stå upp för sina egna åsikter och inte vänder kappan efter vinden. Men också den som vågar gå emot etablissemangen och protestera.

Josefin Jonsson, Piteå

- Alla feminister, de står upp för det som de tror på fast det är tufft ibland.

Enkät: Karin Lundberg

Jag måste våga gå hem ensam!

Vilken nordisk författare har sagt detta?
"Det är ingen konst att vara modig om man inte är rädd"

TON NR 4

SKICK-ELSEN

EN SÅDAN ÄR VÄL DEN LÅNGTAN EN GRABB HAR ATT T.EX. PÅ SPELA IS-HOCKEY I NORDAMERIKA

SKRÄCKEN

JOULE BE-TAGA

REMMA-RE

VENEDIG-BRO

EN RÖST I KÖREN

PLÅT-SKADA PÅ BIL

HELT OVÄNTAD

BOKSTAVS-DIAGNOS

THAILAND FÖRR

RYSKA ROMANOV

VARM MJÖLK

GRÄS

BLEKINGE ASSUAN BOR

ALLRA BÄSTA OMDÖME

DE HAR SINA ARBETARE

PAPPERSKLÄMMA SOM HÅLLER IHOP ARKEN

Burmans förlag 2114-405

Facit Nr 4, 2013

Ta chansen och vinn:

1:a pris Vacker ängel i glas

2:a och 3:e pris Fairtrade-produkter

Vinnarna presenteras i nästa nummer av Gloria samt på vår hemsida. Korsordstävlingen är till för alla förutom församlingens anställda och förtroendevalda.

Rätt svar

Skriv ner det du får fram i de gula rutorna. Ditt svar vill vi ha senast den 18 maj. Maila: pitea.info@svenskakyrkan.se eller skicka till Piteå församling, Nygatan 23, 94131 Piteå Märk kuvertet med "Korsord"

Vi vann!

Vi vill härmed gratulera vinnarna i korsordstävlingen i Glorias julnummer:

1:a pris Gunlög Sandberg

2:a pris Birgitta Nilsson

3:e pris Anita Sandström

God helg

			S	I	B																		
			K	A	N	D	E	R	A	D	E												
			A	B	O	N	N	E	R	A	E	G											
			A	O	R	N	A	M	E	N	T	E	N										
			E	K	A	N	O	D	A	R	A												
			S	N	N	A	V																
			T	R	I	M	G																
			I	S	T	A	G	A	N	S	F	R	I	D	O	C	H	A	G	N	I		
			A	G	U	N	S	T	I	S	O	L	E	R	A	D	O	N	A				
			O	M	V	A	L	A	K	R	A	N	E	L	D	A	R						
			V	I	M	O	R	R	H	A	R	D	T	D	L	D	R						
			B	E	S	T	A	R	E	I	R	E	V	E	O	N	A	B					
			T	A	R	U	L	L	A	R	N	A	R	A	L	S	I	D					
			E	R	T	A	P	P	A	T	G	R	A	N	N	S	T	A	T	E	R		

Teater med Satu Takkinen

Följ Satu Takkinen längs Vintergatan, i en monolog om olika kulturer, om längtan efter kärlek och om möten med möss och människor. Monologen Vintergatan har Satu Takkinen själv skrivit och för regin står Catherine Parment. Torsdag 27 mars kl. 18.30 spelar Satu Takkinen sin monolog på Kyrkcenter i Piteå.

Till sist...

...vill vi dela ut en Gloria till alla som på något sätt engagerar sig i ungdomars välbefinnande. Det kan handla om vuxna på stan, ledare i föreningsliv, samt alla som i sitt arbete möter ungdomar och ger dem möjlighet att växa. Ungdomarna är vår framtid!